

Οι μαθητές του σχολείου μας τίμησαν τα παιδιά του Πολυτεχνείου με μια θεατρική παράσταση εμπνευσμένη από τα γεγονότα του 73 και το τραγούδι του Γιάννη Μαρκόπουλου «Το καφενείο η Ελλάς».

Εκείνη την εποχή υπήρχε ένα καφενεδάκι στο κέντρο της Αθήνας κοντά στο Πολυτεχνείο, Πατησίων και Παραμυθιού γωνία...

Καφετζής και θαμώνες βιώνουν έντονα τις δύσκολες μέρες για την Ελλάδα, παρακολουθούν τις δραματικές εξελίξεις από το ραδιόφωνο, ανταλλάσσουν απόψεις και διαμαρτύρονται. Ασφαλίτες εισβάλλουν και συλλαμβάνουν αθώους πολίτες.

Η αδελφή του καφετζή, φοιτήτρια, επαναστατεί και ξεσηκώνει τους θαμώνες και τον φοβισμένο αδελφό της... Πάλης ξεκίνημα, νέοι αγώνες, οδηγοί της ελπίδας οι πρώτοι νεκροί... Συμφοιτήτριές της εισβάλλουν στο καφενεδάκι και φωνάζουν: Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία... Και όταν η αφηγήτρια τελειώνει την περιγραφή της τραγωδίας... «και θερίσανε πλήθος τα θηρία και άλλους εμάζωξαν», τα παιδιά μένουν ακίνητα στη σκηνή για να τιμήσουν τους νεκρούς φοιτητές ενώ ακούγεται το Requiem του Βέρντι.

Ο προτζέκτορας δείχνει σκηνές από τις τραγικές εκείνες ημέρες, σκηνές βίας, διαδηλώσεων, σκηνές πολέμου και πεινασμένων παιδιών, σκηνές οικολογικών καταστροφών και χειραφίες πολιτικών που κανονίζουν το μέλλον των λαών.

Τα παιδιά παρακολουθούν συγκινησιακά φορτισμένα. Στο τέλος, με γαρύφαλλα στα χέρια, εμπνευσμένα από τη θυσία των παιδιών του Πολυτεχνείου, σηκώνονται αποφασισμένα και τραγουδούν: «Γυρίζω τις πλάτες μου στο μέλλον, το μέλλον που φτιάχνετε όπως θέλετε... Μένω μονάχος στο παρόν μου, να σώσω οτιδήποτε αν σώζεται... Συνένοχο στο φόνο δε θα μ' έχετε».

Τραγουδούν και δίνουν ένα μήνυμα ελπίδας και αισιοδοξίας στο δύσκολο παρόν τους γιατί το μέλλον ανήκει σ' αυτά...